

РЕШЕНИЕ

№ 1133

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 12.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от „ВВФ-България“ сдружение, представлявано от изпълнителния директор В. К., чрез пълномощника адв. А. К. срещу Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация-за околната среда, материализиран в писмо изх.№ВОП02-97/22.11.2023 година на министъра на земеделието и храните.

Наведеното и подробно аргументирано в жалбата основание е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град процесуалният представител на жалбоподателя-адв. К. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноските за съдебното производство.

Ответникът се представлява от служител с юридическо образование Д. Ф. – началник отдел „Национално законодателство“ дирекция „Правни дейности и законодателство на ЕС“, Министерство на земеделието и храните, която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че жалбоподателят смесва два вида специални производства- едното по ЗООС, а другото по ЗДОИ. Министърът на земеделието и храните възприел заявлението по ЗДОИ и съответно отказал достъп за предоставяне на документи по реда на ЗДОИ. По реда на ЗДОИ се дължало предоставяне на информация, но не и на документи, както било поискано със заявлението. При

условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. В постъпилите на 19.02.2024 година писмени бележки, найм. "становище" се повтарят събраженията, изложени в оспореното решение. Прави се и опит за допълване на мотивите за постановения отказ, предмет на делото.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

„ВВФ-България“ сдружение е подало заявление за достъп до обществена информация, заведено с рег. индекс ВОП02-97/10.11.2023 година в Министерството на земеделието и храните. В заявлението е посочено, че на основание чл.17, ал.1 ЗДОИ и чл.17 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС) се иска следната информация:

1. Писмо изх. № 13-2092/28.09.2022 г. на министъра на земеделието и храните относно провеждане на санитарни и принудителни сечи в защитени зони от мрежата „Натура 2000“ и
2. Писмо изх.№ 91-175/17.03.2023 г. на министъра на земеделието и храните относно провеждане на санитарни и принудителни сечи в защитени зони от мрежата „Натура 2000“.

По заявлението на 22.11.23 г. е постановен оспореният пред съда отказ, мотивиран със съображението, че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация, но не и достъп до документи като материален носител на информацията.

Отказът е съобщен по ел. път на същата дата-22.11.23 г., а жалбата до съда е подадена чрез ответника на 05.12.23 година.

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на съдебно оспорване по чл.159 АПК. Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде оспорен и от лице, легитимирано да го направи (чл.147, ал.1 от АПК)-поискалият предоставянето на информацията, засегнат неблагоприятно от постановения отказ. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.40, ал.1 ЗДОИ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Министърът на земеделието и храните е задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ.

Актът само привидно спазва установената от закона форма за излагане на фактически и правни съображения за упражненото с него правомощие да се постанови отказ по заявлението, което е довело и до противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК.

Напълно необосновано е твърдението на ответника, че след като производството е по ЗДОИ е налице основание да постанови отказ по заявлението, тъй като в случая не била поискана информация, а документи. В заявлението изрично е посочено, че информацията се иска на основание чл.17 ЗООС. Това, че заедно с него се сочи и чл.17 ЗДОИ е само във връзка с приложимия процесуален ред за разглеждане на заявлението. В съответствие с чл. 26, ал. 1 от ЗООС за предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета „Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация“ от ЗДОИ, като допустимите

ограничения до такава информация са лимитативно определени в чл. 20 от ЗООС. Следователно, ЗООС е специален спрямо общия ЗДОИ и последният следва да се приложи само за процедурата, но не и по отношение на основанията за отказ. В чл. 20, ал. 1 от ЗООС законодателят лимитативно е изброил хипотезите, при които може да се откаже достъп до информация за околната среда, като в случая ответникът не се позовава на такава. (Отделен е въпросът, че информацията, която е обществена по легалното определение на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти).

Не на последно място по значение следва да се посочи и това, че от самото поясняване в сезиращото заявление с какво са свързани поисканите писма на министъра: „относно провеждане на санитарни и принудителни сечи в защитени зони от мрежата „Натура 2000“, сочат ясно, че те следва да съдържат, съотв. се иска се иска информация, която представлява информация за околната среда по смисъла на чл. 19, т. 1 ЗООС. В съответствие със същия, информация за околната среда е всяка информация в писмена, визуална, аудио-, електронна или в друга материална форма относно състоянието на компонентите по чл. 4 и взаимодействието между тях. Компонентите на околната среда са: атмосферният въздух, атмосферата, водите, почвата, земните недра, ландшафтът, природните обекти, минералното разнообразие, биологичното разнообразие и неговите елементи-чл.4 ЗООС. Ландшафт (от немското – Landschaft) е специфична географска територия, представляваща система от всички природни компоненти (скали, почва, въздух, вода, растителност и животни). Съдът не допуска, че на процесуалния представител на министъра на земеделието и храните, заемащ длъжността: началник отдел „Национално законодателство“ дирекция „Правни дейности и законодателство на ЕС“ не е известно, че „Натура 2000“ е общоевропейска мрежа, съставена от защитени зони, целяща да осигури дългосрочното оцеляване на най-ценните и застрашени видове и местообитания за Европа в съответствие с основните международни договорености в областта на опазването на околната среда и биологичното разнообразие. Местата, попадащи в екологичната мрежа, се определят в съответствие с две основни за опазването на околната среда Директиви на Европейския съюз – Европейския съюз – Директива 92/43/ЕИО за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна (наричана накратко Директива за местообитанията/хабитатите) и Директива 2009/147/ЕО относно опазването на дивите птици (наричана накратко Директива за птиците).

Двете директиви са транспонирани в българското законодателство чрез Закона за биологичното разнообразие, а защитените зони (Натура 2000 места) са одобрени от Министерския съвет.

В заключение съдът сочи, че единственото изложено в оспорения акт съображение, преценено при наличните по делото доказателства, изглежда, като преднамерено търсено формално основание за постановяване на отказ и само привидно осъществява изискването за мотивираност на акта, а отделно това противоречи само по себе си и на приложимите норми, посочени по-горе.

Допълнителните съображения пък, изложени в депозираните писмени бележки, сочат на недопустим опит да се допълнят мотивите за постановения отказ. Действително като част от мотивите се ценят и данните в адм. преписка по издаване на акта в съответствие с установената задължителна съдебна практика. Мотивите на органа обаче не могат да бъдат допълвани или изменяни в хода на вече образуваното съдебно

опроектиране, а още по-малко с писмените бележки след приключване на устните състезания по делото. Съдът няма право да проверява дали е налице друго ограничение сред лимитативно изброените в чл.20 ЗООС или да предполага факти за съдържанието на поисканите писма, за които по делото липсват доказателства, защото това би означавало да изменя или допълва мотивите на органа, което е недопустимо. Целта на мотивите е да позволи ефективното упражняване на правото на защита на жалбоподателя, а на съда да осъществи дължимия от него контрол за законосъобразност, като провери дали тези мотиви съответстват на действителното фактическо положение и осъществяват ли хипотезата на приложеното от органа правно основание за упражненото от него правомощие с издаването на акта.

Гореизложеното мотивира съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на сезирания със заявлението задължен субект за ново произнасяне с надлежно мотивиран акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, съвременно упражненото право на жалбоподателя да поиска присъждането на разноски следва да бъде уважено. Доказаните разноски на жалбоподателя са в размер общо на 1210 лева, от които 10 лева заплатена държавна такса и 1200 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. При съобразяване с предмета на делото, проведеното едно съдебно заседание с участието на пълномощника-адвокат на жалбоподателя, съдът намери, че справедливото и обосновано адвокатско възнаграждение е в размер на минималния, установен за административни дела без определен материален интерес в чл.8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения-1000 лева. По тези съображения намери възражението на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК за основателно и присъжда адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба от „ВВФ-България“ сдружение, представлявано от изпълнителния директор В. К., чрез пълномощника адв. А. К., Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация-за околната среда, материализиран в писмо изх.№ВОП02-97/22.11.2023 година, издаден от министъра на земеделието и храните.

ВРЪЩА делото като преписка на министъра на земеделието и храните за ново произнасяне по заявление за достъп до обществена информация, заведено с рег. индекс ВОП02-97/10.11.2023 година в МЗХ, съобразно дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона, в 7-дневен срок от съобщаването му.

ОСЪЖДА Министерството на земеделието и храните да заплати на „ВВФ-България“ сдружение с ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 1010 (хиляда и десет лева), разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (чл. 40, ал.3 ЗДОИ).

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ:

